

Μέ διεθνιστική χροιά οί αντιδράσεις...

του Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτου

Ο πρόεδρος της ΠΟΣΔΕΠ, πού πρωταγωνιστεί στην άνταρσία (λέω άνταρσία γιατί ένεργούνται παράνομες πράξεις), τήν όποίαν υπεκίνησαν πολλοί από τό διδακτικό προσωπικό των άνωτάτων εκπαιδευτικών ίδρυμάτων τής χώρας καί συνεχίζουν μαζί μέ τούς σπουδαστές, είπε: «...ένω ή Κυβέρνηση έχει άποφασίσει νά παραδώσει τήν εκπαίδευση στις επιχειρήσεις [...] Υπάρχουν όμως πανεπιστημιακοί, οί όποιοί μέσα στό πανεπιστήμιο λειτουργούν ως επιχειρηματίες καί γι' αυτό είναι αντίθετοι μέ τήν ΠΟΣΔΕΠ καί τό φοιτητικό κίνημα» («Τά Νέα» 2 Φεβρουαρίου). Καί από τήν τηλεόραση παρουσιάστηκε τήν 9η Φεβρουαρίου νά λέει μεταξύ άλλων: «...διαφωνούν καθηγητές... πού έχουν προνομιακές σχέσεις καί συναλλάσσονται μέ τήν εκάστοτε Κυβέρνηση».

Όποτε έτσι λοιπόν. Έπειδή διαφωνούν μέ τίς απόψεις του, όσοι διαφωνούν, είναι μειωμένου ήθικου κύρους, είναι ιδιοτελείς. Αύτός όμως καί οί περί αυτόν είναι υπεράνω αυτών των μικροτήτων. Είναι πράγματι ένδιαφέρον ο τρόπος μέ τόν όποϊον οί άριστεροί αυτοχαρακτηρίζονται. Αύτοί είναι οί ένάρετοι καί οί ύψηλόφρονες. Οί άλλοι είναι μικροί καί ούτιδανοί. Οί Έγγλέζοι έχουν μία έννοια πού δέν μεταφράζεται μονολεκτικά. Είναι ή έννοια τής self-righteousness, ή ιδιότητα (μέ συστατικά λόξας) αύτου πού έχει ή δείχνει έξαιρετική ιδέα γιά τίς άρετές του. Τήν ιδιότητα αύτή διαθέτουν οί άριστεροί μας μέ τό καντάρι. Σάν ό ιδιασμός τής άριστεροσύνης τους νά τούς μεταλλάσσει σέ ένα υπέρτερο είδος ανθρώπων. Έμεις οί άλλοι είμαστε όντα άξια περιφρονήσεως.

Ο πρόεδρος τής ΠΟΣΔΕΠ διέπραξε ένα λάθος, από τό όποϊο πρέπει νά έπωφεληθούν οί διαφωνούντες μαζί του. Δίνοντας στόν έαυτό του τό δικαίωμα νά κρίνει τούς άλλους, παραχώρησε στους άλλους τό δικαίωμα νά τόν κρίνουν χωρίς κανένα πλέον δισταγμό. Έπικρίνοντας τά κίνητρα των άλλων τούς έδωσε τό δικαίωμα νά κρίνουν τά δικά του καί αυτών πού συντάσσονται μαζί του.

Ο πρόεδρος τής ΠΟΣΔΕΠ συμμετείχε σέ σεμινάρια πού οργανώθηκαν από τίς 4 έως τίς 7 του περασμένου Μαΐου στην Άθήνα υπό τήν αίγίδα του 4ου Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ. Έμίλησε σέ σεμινάριο μέ τόν τίτλο: «Άξιολόγηση: ένα έργαλείο γιά τήν έλεύθερη αγορά;». Συμμετέσχε καί έμίλησε σέ σεμινάριο «Από τή Γαλλία στην Ελλάδα» έναντίον τής ιδιωτικοποίησης τής παιδείας. Έδώ παρουσιάζεται καί ή «Πρωτοβουλία Γένοβα 2001». Έμφανίστηκε καί μέ πλακάτ στή διαδήλωση τής Κηφισιάς κατά τή σύνοδο των Πρυτάνεων (Όχι στην άναθεώρηση του άρθρου 16, Όχι στόν Νόμο-πλαίσιο, Κάτω τά χέρια από τό Άσυλο).

Τό Εύρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ είναι παρακλάδι του Παγκόσμιου Κοινωνικού Φόρουμ, τό όποϊο σέ «Κάλεσμα τής Συνέλευσης των Κοινωνικών Κινημάτων WSF, Καράκας» 29 Ιανουαρίου 2006, (WSF σημαίνει World Social Forum - Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ) διακηρύσσει μεταξύ άλλων: «...**Εβδομάδα υπεράσπισης τής δημόσιας παιδείας γιά όλους καί όλες, Νοέμβριος 2006.** Η παιδεία αποτελεί άναλλοίωτο καί δημόσιο δικαίωμα τό όποϊο πρέπει νά έγγυείται (sic) καί νά χρηματοδοτεί τό κράτος. Η παιδεία δέν είναι έμπορεύμα [...] **Έκστρατεία τής νεολαίας των φοιτητών έναντία στην ιδιωτικοποίηση τής παιδείας.** Η Vη Διεθνής Συνάντηση Φοιτητών, καλεί σέ «κινητοποίηση έναντία στην συμπερίληψη τής παιδείας στις συμφωνίες έλεύθερου έμπορίου, έναντία στις διαδικασίες ιδιωτικοποίησης...». (Σημείωση: σέ συναντήσεις του WSF (Πόρτο Άλέγκρε) έχει συμμετάσχει καί ό πρόεδρος του Συνασπισμού.

Έξ άλλου στή «Διακήρυξη τής Συνέλευσης Κινημάτων του 4ου Εύρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ» (τής Άθήνας) περιέχεται ή παρατήρηση: «Κινήματα αντίστασης στό νεοφιλελευθερισμό μεγαλώνουν καί αντίτίθενται στή δύναμη των πολυεθνικών του G8 καί όργανισμών όπως ό ΠΟΕ, τό ΔΝΤ, ή Παγκόσμια Τράπεζα, καθώς καί στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των ΗΠΑ καί ΕΕ».

Γιά (έμφαντικά προτρεπτικό) νά συσχετίσουμε όλα αυτά μέ τά προβλήματα τής παιδείας μας! Λέω λοιπόν ότι τά προβλήματα αυτά είναι ένδογενή καί μοναδικά. Άρα δέν έπίδέχονται λύσεις βασισμένες σέ διεθνείς καί διεθνιστικές ιδεολογικές ρετσέτες. Είναι προβλήματα πού έδημιούργησε ό λαϊκισμός του ΠΑΣΟΚ από τή δεκαετία του '80 καί μετέπειτα, τότε πού ό λαός έξαπατήθηκε μέ ψεύτικα συνθήματα «ό λαός στην έξουσία» καί τά παρεμφερή. Είναι αποτέλεσμα του διαβόητου νόμου-πλαίσίου 1268 του 1982. Τώρα μέ δικές μας σκέψεις, αποφάσεις καί εύθύνες θά δώσουμε τίς λύσεις. Τά διάφορα Φόρουμ άς στρέψουν άλλοι τήν αντικαθεστωτική τους δράση. Έμεις μόνοι θά εύρουμε τή γιατρεία. Οί τρώσαντες καί ίάσσονται.

Παράλληλα μία άλλη πλευρά του ίδιου θέματος. Ποιό άλλο κίνητρο μπορεί νά έχει επενεργήσει ώστε ή αντίδραση των πανεπιστημιακών νά πάρει τέτοια κατά τής επιχειρούμενης μεταρρυθμίσεως όμαδικότητα; Πιό κατάλληλος νά εκφράσει άποψη έπ' αύτου είναι άναμφισβήτητα κάποιος από μέσα από τά πανεπιστήμια. Γράφει, στό «Βήμα» τής 7ης Φεβρουαρίου ό καθηγητής του τμήματος Χημείας στό Άριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κ. Ιωάννης Κ. Γάλλος: «Γνωρίζω ότι τό υπάρχον σήμερα έπιστημονικό προσωπικό (μέλη ΔΕΠ) των πανεπιστημίων τής χώρας δέν θά άντεχε -στό μεγαλύτερο ποσοστό του- σέ όποιαδήποτε στοιχειώδη σοβαρή έπιστημονική κρίση του έρευνητικού καί διδακτικού του έργου καί θά άπορριπτόταν ως άκατάλληλο νά κατέχει μία τέτοια θέση (δέν θάζω τόν έαυτό μου σώνει καί καλά στους μη άπορριπτέους). Καί αυτό είναι κατά τήν ταπεινή μου γνώμη τό σημαντικότερο πρόβλημα των έλληνικών πανεπιστημίων καί μία από τίς αίτίες τής κακοδαιμονίας τους». Έτσι έξηγείται τό μένος κατά τής αξιολογήσεως. Pro domo sua ό καθέννας τους. Γιά τό ψωμάκι του. Άσχέτως άν τό άξίζει καί άσχετως ποιός τό πληρώνει.